

DIFICULTĂȚI DE DIAGNOSTIC ÎN TRICHINELOZĂ

Maria Dăncescu, Elena Câmpeanu

Spitalul Județean, Deva

Evaluarea metodelor de diagnostic în trichinosă: - clinic, de laborator, IDR la trichină, date epidemiologice - având în vedere polimorfismul clinic al bolii. S-a studiat un număr de 73 de bolnavi de trichineloză internați în secția contagioase Deva în perioada 1991-1994, având vârsta cuprinsă între 2-65 ani, provenind din mai multe focare de trichineloză sau din cazuri izolate. S-a luat în studiu: - aspectul clinic al bolilor, numărul de leucocite, prezența eozinofilelor, IDR la trichină, biopsia musculară, datele epidemiologice. Din totalul de 73 de bolnavi, 3 au prezentat forme grave de boală, 48 forme medii și 22 de bolnavi forme ușoare. Diagnosticul clinic a fost sugestiv la cei mai mulți din bolnavi. La formele ușoare de boală, diagnosticul s-a stabilit în principal pe date epidemiologice, proveniența din focar de trichineloză și eozinofilia prezentă. Formele grave au avut simptome uneori derutante, la aceste cazuri numărul de eozinofilie și biopsia

musculară a fost elocventă. Este evidentă dificultatea diagnosticului clinic în trichineloză, mai ales în faza inițială a bolii dat fiind simptomatologia polimorfă. Limitele diagnosticului de laborator, precum și ale celorlalte investigații, cum ar fi: IDR-ul la trichină, biopsia musculară, date epidemiologice. Toate acestea trebuie corelate cu forma clinică a bolii și cu timpul scurs de la infestare.